

Som oplader Naadens Dørre;
For min Sucl og Bønne-Bud.

Compasset.

Naar mand er i farlig Vand,
Udi Havets mørcke Stier,
Seer mand hvor Magneten, vrier;
Og der efter søger Land.
Men naar Syndsens Avgrund bryder
Over Siælens Fare-Dæcl,
Troen sig til Himlen skyder,
Saa gaar Sorg og Nøden væck.

Repetit-Vercket.

Priis En Tid og TimEr meR!
Thr OneR fuld af bløde KlædEr,
CroNen, fuld af Guld og Glæder,
Skal forvandlis til sit Leer,
Kom Ihu dend rOlig HviLe!
Veders Torden haver Der,
Patriarkens Schiold og Wiile
Svøbt i Vere-Kiortel er.

Post nubila Phœbus.

Det er:

Var end Himmelen bedækket
Med den sorte Skye en Tid,
Solen dog igiennembrækket
Og nu finner mild og blid

over

Brudgommen
Belædle Seigneur

Johan Luntkis,

og

Bruden

Dydædle og Dydziirede Jomfrue

fr. Else Bolettha Hess.

Da

Deres saa glædelige
Egteskabs = Foreening
blev fuldbyrdet den 14 Januarii 1767.

Brude = Parret

skyldigst offereret

af

En Kiær Lykonsker.

Imprimatur.

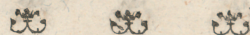
J. E. GUNNERUS.

Tronhiem, trykt hos J. E. Winding.

Man seer ved hvert et Fode=Fied
Forandring i Naturens Rige.
Ja, hvad er vel Bestandighed,
Naar alt Bestandigt maae bortvige?
Forandring og Ombyltinger
I Verden kun Bestandigt er.
Hver Estertænkfom seer og kiender,
At Verdens Alt er Duffe=Løy.
Ja i et Øyeblik bortfloy,
Hvad man og havde fast
I begge sine Hænder.

Bort

Bort Liv er som en usel Vaad,
Der om paa Havets Bølger vipper.
En Søe os snart kan giøre vaad,
Blant Havets blinde Skier og Klipper.
Forandring man er underkast,
Dg ofte strander Skib og Mast.
Iblant opblæser milde Vinde.
Nu seyles man for fulde Seyl,
Nu tager man af Grunden feyl.
Dg nu staaer Skibet fast.
Hvor skal man Havnen finde?

Nu trækker op den mørke Skye,
Dg vores Glædes Poel bedækker.
Den Modgangs Taage dog maae flye,
Naar Medgangs Solen giennembrækker.
Nu slaaer den grumme Lynild ned,
Dg Himlen synes paa os breed.
Nu klarer det, og Solen blinker
Med sit det milde Øyeblik
Mod os; men see! udi en Hast,
Den ligesom igien
Ad nye Forandring vinker.

* 2

Nu

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30

0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
110
120
130
140
150
160
170
180
190
200

✠ ✠ ✠

Nu mister man sin beste Ven,
Et Tab, som indtil Hiertet trænger;
Man nødigt ville miste den,
Til hvilken Hiertet eene hænger.
Nu giver Himlen een igjen,
Og driver den Bekymring hen.
Nu vel! hvo vil da længer klage?
En Trost det da i Verden er,
Hvor der skal skee Forandringer,
At man i Sorgens Nat
 Kan haabe Glædskabs Dage.

✠ ✠ ✠

Ja! dette seer den Viiseste,
At os Forandring best kan tiene,
Vi bleve vist selvraadige,
Om Medgang fuldte os alleene.
Var Verden her et Paradiis,
Blev mangan Daare aldrig viis.
Lod GUD ey Modgangs Stormen suuse,
Saa bygte vi paa Sandet her,
Og plat forglemte Havnen der,
Ja, aldrig tænkte paa,
 Vi vare her til Huuse.

GUD

✠ ✠ ✠

GUD dog ey heller taale kan,
Hans beste Børn skal altid sukke.
Han selv astørver Dyets Vand,
At de ey skal for Byrden bukke.
Han byder Stormen legge sig,
Og Hielpen skeer betimelig.
Hvo vil sig da ey overgive
Til denne viise Styremand,
Som ind i Havnen styre kan,
At man ey skal et Rov
 For Modgangs Bølgen blive.

✠ ✠ ✠

Brudgommen vistnok sande kan,
At Stormen ham fortrakket gjorde,
Har han ey haft den Styremand
I Sorgens Dyb og inden Borde,
Da han det store Skibbrud leed,
Og Himlen syntes paa ham vreed,
Da havde Skibet vist kuldseylet.
Men GUD lod Naadens Straale see,
Som hannem vederpægede.
Han kasted Ankeret
 Paa Grunden, som ey feylet.

* 3

Den

❧ ❧ ❧

Den Gang optraf den sorte Skye,
Som hyllet ind Hans Glædes Straale.
Nu skinner Solen klar paa nye;
Ehi GUD ey længer kunde taale
Brudgommen med Hans kiære Smaa
I Sorgens Nat at skulde gaae.
GUD førte Dem af Sorgens Baae,
GUD styrede selv Deres Baad.
Saa see vi da GUDs skjulte Raad:
At HERNES Børn ey skal
Bed Modgangs Klippe strande.

❧ ❧ ❧

Løg HERN bort en Egte-Ben,
Dg saarede den Gang Dit Hierte.
GUD lægte Saaret og igien
Dg stillede den største Smerie.
Heraf vi see, at det staaer fast,
Hvo, som har Haabets Anker fast
Paa HERNES Navn, ey gaaer til Grunde.
Ja hvo, som har paa Klippen bygt,
I Storm og Vandløb boer dog trygt,
Dg GUD vil sine Børn
Den beste Glæde unde.

Saa

❧ ❧ ❧

Saa glædet GUD vor Brudgom, da
Han lod sin Glædes Soel oprinde;
Da denne Brud Ham gav sit Ja
Dg vilde sig med Ham forbinde.
Den sorte Sorrigs Taage svandt,
Da vores Brudgom Hiertet vandt,
Det Hierte Han kun ledte efter,
Som var i GUD og Dyden riig,
Det eene Han kun onsket sig.
Et dydigt Egte-Baad
Er fast ved Dydens Kræfter.

❧ ❧ ❧

Den Mand, som Dyden selv har kjær,
Hos Dyden søger og sin Lykke.
En sand Gudsfrugt og Dyden er
Vist nok det beste Brude-Smykke.
Den sande Dyd ey giver tabt
For ald den Møye, som er skabt.
Den staaer mod alle Modgangs Vinde.
Dens Tanker stiger høiere
End just til det nærværende;
Af Lykkens falske Skin
Den lader sig ey blinde.

See!